

Svajonų
ROMANAI

Aistra

MAUREEN CHILD

Su sąlyga

9,79 Lt / 2012 lapkritis–gruodis

BEVERLI HILSO
HADSONAI

Knygute.lt

Maureen Child

SU SAŁYGA

Paskutinis šešialogijos
"Beverli Hilso Hadsonai"
Romanas

Versta iš Maureen Child, Seduced Into A Paper Marriage, 2009

© Maureen Child, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su „Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Edvardas Vaišvila,
vertimas iš anglų kalbos, 2012

© Rima Milaševičienė, dizainas, 2010

© Dreamstime.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2012

ISBN 978-609-406-580-4

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Devlino Hadsono galvą tarsi yla pervėrė dar vienas spigus klyktelejimas, atsklidęs iš išorinės biuro dalies.

Šį rytą jau ketvirta sekretorė gavo vazą gėlių, žaislinį gyvūnėlį ar didžiulę dėžę saldainių.

- Valentino dieną reikėtų uždrausti, - sumurmėjo Devlinas.

- Tokia jau šios dienos nuotaika, šefe.

Devas metė staigų žvilgsnį į Megan Keri, savo padėjėją. Į šeštą dešimtį įžengusi šviesiaplaukė moteris papurtė galvą lyg sakydama, kad jis - didžiausias jos gyvenimo nusivylimas.

- Prašyčiau be komentarų. - Devas iš patirties žinojo, jog geriausia sustabdyti padėjėją jai dar nespėjus įsibėgėti apie tai, kas tą akimirką neduodavo ramybės.

- Nė neketinau nieko sakyti.

- Tai būtų pirmas kartas, - po nosimi burbtelėjo Devas.

Ir neklydo. Taip, jis yra vyriausias iš visų brolių. Taip, jis turi didžiausią galią *Hadson Pictures* dinastijoje. Taip, nuo jo žvilgsnio akimirks-

niu sustingsta agentai ir aktoriai. Tačiau Megan Keri buvo jo biuro – vadinasi, ir gyvenimo, – viršininkė, tad

turėjo teisę išsakyti savo mintis nepaisydama Devo nuomonės.

– Bet, – pradėjo ji patvirtindama, kad Devas ir vėl neklydo, – Šv. Valentino diena rytoj.

– Dieve švenčiausias, – kone sudejavo jis. – Reikės išgyventi dar vieną siuntinių dieną.

– Vaje, – sumurmėjo Megan, – romantikos fėja nė karto tavęs taip ir neaplinkė, tiesa?

– Ar neturi darbo? – atšovė Devas persmeigdamas ją šaltu žvilgsniu, koku paprastai perverdavo biudžetą viršijusius režisierius.

– Patikėk manimi, – dramatiškai atsidusdama atsakė Megan, – kalbėtis su tavimi šia tema ir yra darbas.

Nedaug trūko, kad Devas nusišypsotų. Tačiau nenusišypsojo.

– Puiku. Klok viską, kad galėčiau toliau netrukdomas dirbti.

– Taip ir padarysiu.

Tarsi ją kas nors būtų galėjęs sustabdyti.

Megan padėjo krūvą atspausdintų telefoninių pranešimų ant Devo stalo ir abiem rankomis įsirišė į savo plačius klubus.

- Kaip jau sakiau. Rytoj Valentino diena. Išmintingam vyrui tai būtų proga nusiųsti žmonai gėlių. Ar saldainių. Ar ir vieno, ir kito.

Čiupęs pranešimus Devas įsmeigė žvilgsnį į tekstą, tarsi Megan kabinete nė nebūtų. Tarsi nuo ignoravimo ji būtų išgaravusi. Nesuveikė.

- Mano manymu, - tęsė Megan, - bet kuri žmona apsidžiaugtų tokią dieną sulaukusi iš vyro dėmesio...

- Mes su Valeri kartu nebegyvename, Megan, - griežtai priminė Devas. Kalbėti apie savo santuoką jis nenorėjo, kaip ir apie tai, kad žmona jį paliko. *Jį* paliko.

Tačiau Megan prakalbus ta tema, Devo galvoje įsižiebė kibirkštėlė ir leidosi nešama jo minčių upės vandenimis.

Devui ligi šiol buvo sunku patikėti, kad žmona jį paliko. Dėl Dievo meilės, *kodėl?* Juk jie gerai sutarė. Valeri turėjo atvirą sąskaitą visose *Rodeo Drive* parduotuvėse ir į valias laisvo laiko apsipirkinėjimui. Juodu gyveno Devo apartamentuose jo šeimos dvare, todėl jai net namų reikalais nereikėjo rūpintis. Val tereikėjo su juo gyventi.

Tačiau akivaizdu: to neužteko jai išlaikyti.

Dabar jis buvo vyras, kurio žmona gyveno

aukščiaušios klasės Beverli Hilso bute; ji buvo dažnai fotografuojama apsipirkinėjanti ar valganti priešpiečius kokiame nors populiariame miesto restorane ir netgi galėjo, dėl Dievo, su kuo nors *susitikinėti*...

Devas kumščiu sugniaužė šūsnį pranešimų ir susiraukšlėjęs popierius tapo panašus į sulūžusį akordeoną. Susitikinėti su jo žmona – nepriimtina, tarė sau jis, tačiau aiškiai suvokė, kad situacijos pakeisti negali.

– Visiškai teisingai, šefe, – pritariamai išsakė Megan. – Jūs tik gyvenate *atskirai*, bet nesate išsiskyre.

– Megan, – pro sukąstus dantis iškošė Devas, – jeigu vertini savo darbą, liaukis. Dabar pat. Megan prunkštelėjo.

– Prašyčiau. Puikiai žinai, kad be manęs pražūtum.

Tarpdury pasigirdo sodrus balsas:

– Megan, jeigu jis tave atleis, aš pasamdysiu už dvigubai didesnį atlyginimą.

Devas pakėlė akis į savo brolių Maksą.

– Po velnių, sumokėsiu, kad tik ją pasiimtum. Megan piktai nužvelgė abu brolius.

– Turėčiau atsistatydinti. Vien tam, kad įrodyčiau, jog be manęs neišsiversite. Tačiau ne-

pasielgsiu taip – esu pernelyg geras žmogus ir neketinu stebėti, kaip žlunga ši vieta.

Tai tarusi Megan išėjo aukštai iškelta galva, bet prieš uždarydama duris dar kartą piktai nužvelgė abu vyriškius.

Devas atsilošė juoda oda trauktoje kėdėje.

– Kodėl jos neatleidžiu?

Perėjęs per erdvų kabinetą Maksas atsisėdo į kėdę priešais brolių.

– Todėl, – patogiai įsitaisydamas atsakė jis, – kad ji čia dirba jau trisdešimt metų, pažįsta mus nuo vaikystės ir veikiausiai mudu užmuštų, jeigu *pamėgintume* ja atsikratyti.

– Svarios priežastys. – Devas papurtė galvą ir apžvelgė patalpą. Jo akys neužkliuvo nei už įrėmintų filmų plakatų, kuriais buvo nukabinėtos sienos, nei už posėdžiams skirto stalo, nei už gėrimų baro, nei už funkcionalių, bet patogių baldų, nei už galinės *Hadson Pictures* kino studijos teritorijos vaizdo, besidriekiančio už plačių langų.

Tai buvo jo pasaulis. Čia jis dirbo ir jautėsi laimingas.

Tad kodėl, *po galais*, nėra laimingas dabar?

– Ir ko šį kartą ji prie tavęs pristojo?

Devas metė į Maksą staigų žvilgsnį.

- Megan galvoja, kad Valentino dienos proga turėčiau nusiųsti Val gėlių.

- Nebloga mintis. - Maksas susimąstęs suglaudė pirštų pagalvėles. - Ką tik nusiunčiau Danai puikiausių rožių ir didžiulę dėžę *Godiva* saldinių. Kodėl ir tau ko nors nusiųstus Val?

- Gal iš proto išsikraustei? - Devas pašoko ant kojų ir pradėjo žingsniuoti po kambarį. - Jeigu Valentino dienos proga nori dovanomis apipilti savo sužadėtinę, puiku. Bet gal pamiršai, kad Val mane paliko?

- Argi tai tave nustebino?

- Ką nori pasakyti?

- Nagi, Devai. Ji dėl tavęsėjo iš proto, o tu jos beveik nepastebėdavai.

Devas sustojo kaip įbestas ir pasukęs galvą į brolių piktai jį nužvelgė.

- Mano santuoka - ne tavo reikalas.

Maksas gūžtelėjo pečiais.

- Sakau tik tai, kad jeigu į santuokinį gyvenimą būtum įdėjęs tiek pastangų, kiek dedi norėdamas numaldyti įnoringus režisierius, dabar nebūtum vienas.

- Labai ačiū, pone įsimylėjęs Erzintojau.

Maksas nusišypsojo.

- Prisipažįstu. Jaučiuosi dėkingas radęs Daną. Po to, kai netekau Karen...

Devas susigūžė. Jis neketino vėl iškelti velionės brolio žmonos temos, neketino priminti kančios, kurią šiam taip ilgai teko išgyventi.

- Klausyk, džiaugiuosi, kad jautiesi laimingas. Bet tai nereiškia, jog visi gyvenime nori to, ką turi tu.

- O gaila.

- Po galais, Maksai, atėjai čia pamokslauti apie mano meilės reikalus? Gal dabar esi meilės guru?

- Toli gražu! - Maksas sausai nusijuokė. - Bet kadangi Megan jau mynė ant nuospaudos, pamaniau, kad paantrinsiu.

- Labai ačiū. Bet ne, dėkui. Meilė skirta kvailiams.

Pastaraisiais metais Hadsonų šeimoje netilo meilės ir vestuvių varpai. Visi iki vieno Devui įkyriai primindavo skaudžią temą.

Visgi Devo neįtikino nė viena laiminga pa-baiga. Hadsonų šeima statė filmus. *Hadson Pictures pardavinėjo* žmonėms laimingas pa-baigas. Tačiau tai nereiškė, kad jomis tikėjo ir Devas.

- Pasakė vyras, kuris Valentino dieną neturi

moters. – Maksas papurtė galvą ir išsiviepė.

Jo savimi patenkintos šypsenos nepritemdė net griežtas Devo žvilgsnis.

– Negaliu patikėti, kad net tu užkibai ant tos meškerės. Valentino diena? Tu rimtai? Visi vyrai pasaulyje žino, jog šią šventę sugalvojo saldinių gamintojai ir atvirukų fabrikantai. Tai moterų diena, mažasis broliuk. Ne vyrų.

– Vienas saldiniukas, kelios gėlytės, šlakelis vyno ir štai – puikus vakaras jums abiem. Žinoma, – susimąstė Maksas, – ką tu apie tai išmanai. Nieko. Juk tai tu, ponas Romantike, leidai žmonai tave palikti Kūčių vakarą.

– Žinai ką? Įsimylėjęs esi nepakenčiamas.

– Keista, – mąsliai tarė Maksas. – Santuoka tavęs visai nepakeitė.

Ne, nepakeitė. Kita vertus, – pamanė Devas, – juk nesituokiau teigdamas esąs įsimylėjęs. Jis vedė Valeri, nes jam reikėjo žmonos, o ji puikiai atitiko reikalavimus. Val turėjo gerų ryšių – atstovų spaudoje, visuomenės informavimo priemonėse, korporacijose, – ir gražiai atrodė įsikibusi jam į parankę.

Bent jau iki tol, kol ji *paliko*. Devui jos netrūko, tikrai ne. Be Val jo gyvenimas ir toliau tekėjo įprasta vaga. Pačia įprasčiausia.

- Būtent tą ir norėjau pasakyti, - tvirtai pasakė jis. - Esu toks pats, koks buvau iki vedybų.

- Velniškai gaila, - tarė Maksas.

Devas suraukė antakius ir priėjęs prie plačių langų pažvelgė į lauką. Jo akys ėmė klaidžioti po plačią, *Hadson Pictures* priklausančią žemę. Tai buvo galinė kino studijos teritorija, nuklota galybe įvairiausių dekoracijų tik ir laukiančių, kada atvyks operatorių komandos ir vėl prikels jas gyvenimui. Čia knibždėjo aktorių ir statistų, scenos darbininkų ir elektrotechnikų. Galinė kino studijos teritorija buvo tarsi miniatiūrinis miestelis, o Devas - jo meras.

Tačiau užuot matęs savo valdas, glūdinčias pačioje Burbanko širdyje, Devas nesąmoningai regėjo Beverli Hilso vaizdą. Kur Valeri dabar gyveno savo bute; jo vidaus Devas nė karto nebuvo matęs.

Atsigręžęs į brolių, jis tyliai paklausė:

- Ką tai turėtų reikšti?

- Jog tau laikas praregėti.

Maksas su kėde pasisuko į Devą.

- Santuoka su Val buvo rimtas mėginimas susikurti realų gyvenimą, tad kodėl leidai jai

pasprukti?

Sugriežęs dantimis Devas nukreipė akis į miesto vaizdą. Apie santuoką kalbėtis jis nenorėjo. Nei su Maksu. Nei su kuo nors kitu.

Susierzinimas, kurį jautė, kai Val jį paliko – Kūčių vakarą! – dar nebuvo išgaravęs. Juk jis – Devlinas Hadsonas. Jo niekas nepalikdavo. Bent jau iki Val. O vieši santuokos žlugimo padariniai paliko kartėlį burnoje ir vis dar sukel-davo įsiūtį.

Kiekvienas miesto laikraštis ir paskalų žurna-liūkštis spėliojo galimas Valeri išėjimo priežas-tis. Kelias savaites jiedviem su žmona ant kul-nų nepaliaujamai lipo paparacai; Devas, nors ir labai nenorėdamas sau pripažinti, nusirito taip žemai, kad pradėjo tikrinti leidinių antraš-tes, mėgindamas sužinoti visas menkiausias naujienas apie tolesnį žmonos gyvenimą.

Devas netikėtai atsisuko ir grįžęs prie stalo atsisėdo. Tik pajutęs saugią darbo stalo užtvā-rą tarp savęs ir brolio, jis vėl prakalbo:

– Ar tau bent kartą šovė į galvą mintis, kad tai aš norėjau skirtis?

– Ne. – Maksas papurtė galvą, atsilošė kėdė-je ir ištiesęs kojas sukryžiuo kulkšnis. Jis at-rodė visiškai atsipalaidavęs, kiek, žinoma,

Įmanoma atsipalaiduoti vilkint aštuonis šimtus dolerių kainuojančiu kostiumu. – Matai, Devai, tai ne tavo stilius. Kažką sumanęs niekada nesitrauki. Todėl, ne, tu nebūtum jos prašęs skyrybų. Nesuprantu tik vieno: kodėl *leidai* jai išeiti?

– Leidau? – Dabar nusijuokė Devas ir sukryžiuo rankas ant pilvo. – Tu santykiuose, matyt, vadovaujiesi *leidimais*, ar ne? Manau, Dana su tuo tikrai nesutiktų.

Maksas pirmą kartą susiraukė, akivaizdžiai mėgindamas susieti žodžius *leisti* ir *Dana*; galiausiai jo veide įtampa šiek tiek atslūgo.

– Taškas tavo naudai. Na gerai, gal *leidai* netinkamas žodis. Tačiau ką, po galais, galvojai ją paleisdamas? Visiems šeimos nariams buvo aišku kaip dieną, kad Valeri dėl tavęs ėjo iš proto.

Devas prisiminė, jog ji tikrai buvo pametusi dėl jo galvą, ir jį akimirksniu užplūdo prisiminimų lavina. Val visada beprotiškai troško leisti su juo laiką. Jos akys žibėdavo, lūpos nušvisdavo plačiausia šypsena. Į santykius su Devu ji leidosi entuziastingai, kupina gerų lūkesčių. O jis, žinoma, jos jausmus priėmė kaip savaime suprantamą dalyką. Ir kodėl neturėjo? Devas žinojo, kad Valeri jį myli....